

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně: **L. Š.**, nar. ..., bytem v P., H. 667/5, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. července 2016, č. j. KUKHK-23040/DS/2016/SR

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. **Předmět řízení**

Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 6. 2016, č. j. ODP/51197-2016/dum 12619-2015/hrk, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých

zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 citovaného zákona, jehož se měla dopustit tím, že:

1) dne 26. 1. 2015, ve 20:47:29 hodin, nezajistila, aby při užití jí provozovaného vozidla tovární zn. Volvo, registrační značky ..., v katastru obce Choustníkovo Hradiště, ve směru na Trutnov, okr. Trutnov, na silnici I/37, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a – „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru typu SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0007, bylo zjištěno, že řidič předmětného motorového vozidla jel ve výše popsané době a místě rychlostí 68 km/h po odečtení tolerance měřicího zařízení +/- 3 km/h, a to v působnosti dopravní značky povolující nejvyšší možnou rychlost na 50 km/h. Tímto jednáním tak bylo porušeno ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona.

2) dne 26. 1. 2015, ve 20:50:44 hodin, nezajistila, aby při užití jí provozovaného vozidla tovární zn. Volvo, registrační značky ..., v katastru obce Kocbeře, ve směru na Trutnov, okr. Trutnov, na silnici I/37, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a – „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru typu SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0008, bylo zjištěno, že řidič předmětného motorového vozidla jel ve výše popsané době a místě rychlostí 73 km/h po odečtení tolerance měřicího zařízení +/- 3 km/h, a to v působnosti dopravní značky povolující nejvyšší možnou rychlost na 50 km/h. Tímto jednáním tak bylo porušeno ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 téhož zákona.

3) dne 19. 2. 2015, v 15:25:39 hodin, nezajistila, aby při užití jí provozovaného vozidla tovární zn. Volvo, registrační značky ..., v katastru obce obce Kocbeře, ve směru na Trutnov, okr. Trutnov, na silnici I/37, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a – „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru typu SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0008, bylo zjištěno, že řidič předmětného motorového vozidla jel ve výše popsané době a místě rychlostí 60 km/h po odečtení tolerance měřicího zařízení +/- 3 km/h, a to v působnosti dopravní značky povolující nejvyšší možnou rychlost na 50 km/h. Tímto jednáním tak bylo porušeno ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona.

Za tyto správní delikty byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnila následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

Žalobkyně nejprve namítala, že správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Zaslal totiž oznámenému řidiči výzvu k podání vysvětlení a poté, co se výzvu nepodařilo doručit, zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Správní orgán I. stupně měl podniknout veškeré možné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku, měl například opětovně předvolat řidiče k podání vysvětlení (řidič si již od té doby mohl označit schránku). Krom toho mohl správní orgán zahájit přestupkové řízení s oznámeným řidičem, když mu mohl doručit oznámení o zahájení řízení fikcí nebo mohl doručovat prostřednictvím opatrovníka. Žalobkyně správnímu orgánu sdělila totožnost řidiče včetně jeho bydliště.

Správní orgán I. stupně mohl k podání vysvětlení předvolat také žalobkyni jakožto provozovatele vozidla a vyzvat ji k označení dalších důkazů. Ta přitom legitimně předpokládala, že správní orgán zahájil řízení s oznámeným řidičem, neboť jím ve věci nebyla nadále kontaktována. Žalobkyně proto nyní spolu s žalobou předložila i smlouvu o výpůjčce vozidla, kterou by byla bývala předložila i správnímu orgánu v případě, že by k tomu byla vyzvána. Pokud nadto správní orgán uvedl, že je mu osoba řidiče známa z jeho úřední činnosti, byl pak povinen uvést, z jaké činnosti jsou mu skutečnosti známy. Svou argumentaci žalobkyně podpořila rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129.

Žalobkyně tuto námitku uzavřela s tím, že vnímá postup správního orgánu jako účelový, neboť buď pravdivě uvedla, kdo jí provozované vozidlo řídil v předmětnou dobu, a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti této osobě, nebo jeho totožnost uvedla nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobkyni řízení pro porušení § 10 odst. d) zákona o silničním provozu. Správní delikt provozovatele vozidla je deliktem subsidiárním, kdy nejdříve má být potrestán pachatel přestupku a až případně poté provozovatel vozidla, což správní orgán nerespektoval a zásadně tak zkrátil její práva (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015 – 35).

Žalobkyně dále spolu s odkazem na čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“) a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod namítla, že správní orgán I. stupně neprovedl ve věci ústní jednání. Vyjádřila přesvědčení, že na úpravu procesu projednání správních deliktů, které jsou trestním obviněním ve smyslu čl. 6 Úmluvy, analogicky dopadá zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a základní principy trestního řízení. Žalobkyně tuto argumentaci podpořila odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015-35, rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014-35, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30.

K této námitce ještě dodala, že i pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za její osobní účasti jako účastníka řízení. Rozhodnutí (ať již o přestupku, či o jiném správním deliktu) musí být podloženo důkazy (§ 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“). Pokud bylo rozhodnutí opřeno o důkaz provedený bez přítomnosti účastníka řízení (žalobkyně), pak byla žalobkyně krácena na svých právech, konkrétně na právu na spravedlivé řízení.

I pokud ve věci nemělo být obligatorně nařízeno ústní jednání, pak tato skutečnost nic nemohla měnit na tom, že žalobkyně měla právo být vyrozuměna o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu). K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015, č. j. 57 A 51/2014-34. Žalobkyně uvedla, že ji správní orgán I. stupně sice vyrozuměl o konání dokazování mimo ústní jednání a o možnosti následného seznámení se s podklady dle § 36 odst. 3 správního řádu, nicméně ji ve vyrozumění nijak nepoučil, že by měla právo se dokazování účastnit, a pouhé vyrozumění o seznámení s podklady nebylo pro uplatnění práv žalobkyně dostačující, jak vyjadřuje výše citovaný rozsudek Krajského soudu v Plzni.

Poté bylo namítnuto, že správní delikty provozovatele vozidla již byly promlčeny. Správní řád ani zákon o silničním provozu totiž nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. Správní delikt musí vykazovat znaky přestupku (§ 125f odst. 2 písm. c/ zákona o silničním provozu), avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. Ve spojení s tím odkázala na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5. Ministerstvo dopravy v něm konstatovalo, že: *„Správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tuto analogii § 20 odst. 1 zákona o přestupcích doporučujeme uplatnit v souladu se zásadou správního řízení in dubio mitius“*.

Následující námitka směřovala k nedostatečnému popisu místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Místo bylo specifikováno pouze jako „v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a – Obec a IS 12b – Konec obce“. Takto vymezený úsek je dlouhý dle žalobkyně cca 2 km. Přestupek se tak mohl stát kdekoliv v rozmezí dvou kilometrů a dle názoru žalobkyně tak nebylo místo spáchání skutku jasně specifikováno.

Nejasná byla i formulace výroků č. 2 a 3 téhož rozhodnutí, konkrétně „v obci Kocbeře, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a – „Obec“ a IS 12b – „Konec obce“. Zde opět žalobkyně poukázala na fakt, že takto popsany úsek je dlouhý 1,5 km a místo spáchání přestupku tak bylo i v tomto případě nedostatečně vymezeno, jelikož mezi dopravními značkami označujícími začátek a konec obce může být v různých úsecích jiná úprava nejvyšší povolené rychlosti. K této argumentaci žalobkyně odkázala i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 45, na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-39, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56.

Závěrem žalobkyně brojila proti tomu, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Uvedené ustanovení zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla

za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Obsahuje tedy pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Ustanovení § 10 odst. 3 citovaného zákona presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou ze základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na tomto ustanovení. Jeho aplikací tak bylo zasaženo do jejich práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

Ze shora uvedených důvodů je proto dle žalobkyně rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť vydání rozhodnutí nepředcházely zákonné kroky správního orgánu I. stupně. Vzhledem k tomu, že celé řízení bylo vedeno v rozporu s právními předpisy, navrhla žalobkyně, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě stanoviskem ze dne 12. 10. 2016. Provedl rekapitulaci řízení proběhnuvšího před správními orgány obou stupňů a plně odkázal na své rozhodnutí ze dne 26. 7. 2016, čj. KUKHK-23040/DS/2016/SR.

K námitce, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, žalovaný uvedl, že v posuzované věci bylo zjištěno, že vozidlo měl v době spáchání deliktu řídit L. Y., nar. ..., P. 15, P. 1. Správní orgán I. stupně předvolal tuto osobu k podání vysvětlení. Všechny písemnosti, které jí zaslal na uvedenou adresu, byly vráceny s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Zásilku taktéž nebylo možno vložit do schránky či na jiné vhodné místo, proto se žalovaný následně obrátil přípisem ze dne 29. 7. 2015, č. j. ODP/82711-2015/kld 11064-2015/kld, na Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, a požádal o prověrku v evidencích cizinců. Přípisem ze dne 10. 8. 2015, č. j. MV-116418-2/OAM-2015, bylo správnímu orgánu I. stupně sděleno, že jmenovaný L. Y. požádal Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky dne 11. 4. 2011. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 21. 4. 2011, č. j. OAM-76/LE-BE02-BE03-2011, byla žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), ve znění pozdějších předpisů. Proti tomuto rozhodnutí podal dotýčný žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který svým usnesením ze dne 21. 9. 2011 řízení zastavil. Poslední údaj o pobytu výše jmenovaného v elektronické evidenci žadatelů o udělení mezinárodní ochrany byl ze dne 27. 9. 2011, kdy dotýčný opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí. Aktuální místo pobytu jmenovaného tedy není Ministerstvu vnitra České republiky známo. Dle informací Cizineckého informačního systému (CIS) osoba pod výše uvedenou totožností nepobývá v současné době v ČR na základě pobytu spadajícího pod působnost odboru azylové a migrační politiky. L. Y. je veden v evidenci nežádoucích osob, obdržel správní vyhoštění

platné do 31. 12. 2009. Dále se správní orgán I. stupně přípisem pod č. j. ODP/88366-2015/kld 11064-2015/kld obrátil na Policii ČR, Odbor cizinecké policie Hradec Králové, Oddělení pobytových agend. Policie ČR správnímu orgánu přípisem ze dne 21. 8. 2015, č. j. KRP/78829-1/ČJ-2015-050026, sdělila, že uvedený cizinec měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání od 2. 8. 2001 do 31. 7. 2004 a za účelem zaměstnání v období od 1. 8. 2004 do 10. 11. 2005 s místem pobytu P. 5, S., M. Š. 2476. Dále bylo zjištěno, že si dne 11. 4. 2011 podal žádost o azyl. Řízení o udělení azylu bylo zastaveno, rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 9. 2011. V současné době nemá na území České republiky povolen žádný pobytový status, ani o žádný druh pobytu nebo víza nemá požádáno. Z výše uvedeného zjištění vyplývá, že cizinec by se neměl v současné době zdržovat na území České republiky a z tohoto důvodu není znám jeho současný pobyt. Žalovaný toto stanovisko uzavřel s tím, že vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti osobě, jež byla označena za řidiče vozidla, nezbylo, než věc ve smyslu citovaného ustanovení odložit.

K námitce týkající se skutečnosti, že správní orgán nepoučil žalobkyni, že by měla právo se dokazování probíhajícího mimo ústní jednání účastnit, žalovaný uvedl, že měla možnost uplatnit své právo ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť byla správním orgánem I. stupně obeznámena o ukončení dokazování a současně jí byla dána možnost seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Mimo to byla žalobkyně informována o tom, že bude ve smyslu ust. § 51 odst. 2 správního řádu prováděno dokazování mimo ústní jednání. Pro tento postup byly splněny podmínky, neboť žalobkyně byla včas vyrozuměna o provádění dokazování mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu – zákon vyžaduje vyrozumět účastníka, což bylo splněno) a dále byl sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona). Důkaz listinou se provede tak, že se přečte nebo sdělí její obsah – o tomto způsobu dokazování byla rovněž informována. Dle názoru žalovaného je tento postup ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, sp. zn. 9 As 139/2015.

K námitce, že správní delikt provozovatele vozidla již byl promlčen, žalovaný uvedl, že na základě novely zákona o silničním provozu provedené zákonem č. 230/2014 Sb. (s účinností od 7. 11. 2014), byla promlčecí lhůta nově upravena, přičemž tato úprava se vztahuje i na předmětné správní delikty.

Žalovaný se v závěru vyjádřil k námitce týkající se vymezení místa spáchání správního deliktu a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, v němž tento nepřisvědčil námitce nedostatečného určení místa spáchání přestupku ve výroku správního orgánu prvního stupně jako „na silnici I/15 v obci Chrást“, jelikož toto vymezení místa spáchání přestupku shledal dostatečným, neboť společně s časem (13:45 hodin) a způsobem spáchání přestupku konkretizuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem navrhol žalovaný žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., když k takovému postupu udělila žalobkyně souhlas výslovně, žalovaný pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Z předloženého správního spisu vyplynulo následující:

1. Správní orgán I. stupně obdržel dne 30. 3. 2015 od Městské policie Dvůr Králové nad Labem oznámení o podezření ze spáchání přestupku dne 26. 1. 2015 v 20:47:29 hodin, kdy řidič motorového vozidla tz. Volvo, rz. ..., překročil v katastru obce Choustníkovo Hradiště, ve směru na obec Trutnov na silnici č. I/37 nejvyšší povolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 71 km/h, po zvážení odchylky měřícího zařízení +/- 3 km/h rychlost jízdy 68 km/h.

Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 13. 4. 2015 žalobkyni, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu a dne 22. 6. 2015 výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). V reakci na ni bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření zmocněnce žalobkyně ze dne 25. 6. 2015, společnosti FLEET Control, s. r. o., s uvedením řidiče vozidla, kterým měl být L. Y., nar. ..., bytem P. 15, P. 1.

Dne 30. 6. 2015 zaslal správní orgán I. stupně výše uvedenému řidiči výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Zásilka byla po úložní době vrácena dne 14. 7. 2015 odesílateli, neboť adresát je na uvedené adrese neznámý. Správní orgán I. stupně následně zažádal o informaci ohledně oznámeného řidiče i odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, který na něj reagoval sdělením ze dne 10. 8. 2015, kde uvedl, že jmenovaný L. Y. požádal Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky o udělení mezinárodní ochrany na území ČR dne 11. 4. 2011. Rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-76/LE-BE02-BE03-2011 ze dne 21. 4. 2011, které nabylo právní moci dne 28. 4. 2011, byla žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí dotyčný podal žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který svým usnesením ze dne 21. 9. 2011 řízení zastavil. Usnesení nabylo právní moci dne 22. 9. 2011. Poslední údaj o pobytu výše jmenovaného v elektronické evidenci žadatelů o udělení mezinárodní ochrany je ze dne 27. 9. 2011, kdy opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí. Aktuální místo pobytu jmenovaného není Ministerstvu vnitra známo. Dle informací Cizineckého informačního systému (CIS) osoba pod výše uvedenou totožností nepobývá v současné době v ČR na základě pobytu spadajícího pod působnost odboru azylové a migrační politiky. Dále se správní orgán I. stupně přípisem pod č. j. ODP/88366-2015/kld 11064-2015/kld obrátil na Policii ČR,

Odbor cizinecké policie Hradec Králové, Oddělení pobytových agend. Policie ČR správnímu orgánu přípisem ze dne 21. 8. 2015, č. j. KRPH-78829-1/ČJ-2015-050026, sdělila, že uvedený cizinec v současné době nemá na území České republiky povolen žádný pobytový status, ani o žádný druh pobytu nebo víza nemá požádáno. Z výše uvedeného zjištění vyplývá, že cizinec by se neměl v současné době zdržovat na území České republiky a z tohoto důvodu není znám jeho současný pobyt.

Protože správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti L. Y. tak dne 22. 1. 2016 přestupek ze dne 26. 1. 2015 dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

2. Správní orgán I. stupně obdržel dne 30. 3. 2015 od Městské policie Dvůr Králové nad Labem oznámení o podezření ze spáchání přestupku dne 26. 1. 2015 v 20:50:44 hodin, kdy řidič motorového vozidla tz. Volvo, rz. ... překročil v katastru obce Kocbeře, ve směru na obec Trutnov na silnici č. I/37 nejvyšší povolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0008, naměřena rychlost jízdy 76 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 73 km/h.

Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 24. 4. 2015 žalobkyni, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu a dne 11. 6. 2015 výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. V reakci na ni bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření zmocněnce žalobkyně ze dne 30. 7. 2015, společnosti FLEET Control, s. r. o., s uvedením řidiče vozidla, kterým měl být L. Y., nar. ..., bytem P. 15, P. 1.

Dne 20. 8. 2015 správní orgán I. stupně zaslal výše uvedenému řidiči výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Zásilka byla po úložní době dne 1. 9. 2015 vrácena odesílateli, neboť adresát je na uvedené adrese neznámý. Protože správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti L. Y., tak dne 22. 1. 2016 přestupek ze dne 26. 1. 2015 dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

3. Správní orgán I. stupně obdržel dne 23. 4. 2015 od Městské policie Dvůr Králové nad Labem oznámení o podezření ze spáchání přestupku dne 19. 2. 2015 v 15:25:39 hodin, kdy řidič motorového vozidla tz. Volvo, rz. ..., překročil v katastru obce Kocbeře, ve směru na obec Trutnov na silnici č. I/37 nejvyšší povolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0008, naměřena rychlost jízdy 63 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h rychlost jízdy 60 km/h.

Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 13. 5. 2015 žalobkyni, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení

§ 125h odst. 1 zákona o silničním provozu a dne 19. 6. 2015 výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. V reakci na ni bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření zmocněnce žalobkyně ze dne 24. 6. 2015, společnosti FLEET Control, s. r. o., s uvedením řidiče vozidla, kterým měl být L. Y, nar. ..., bytem P. 15, P. 1.

Dne 29. 6. 2015 správní orgán I. stupně zaslal výše uvedenému řidiči výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Zásilka byla po úložní době dne 14. 7. 2015 vrácena odesílateli, neboť adresát je na uvedené adrese neznámý. Protože správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti L. Y., tak dne 19. 1. 2016 přestupek ze dne 19. 2. 2015 dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

Dne 25. 1. 2016 rozhodl správní orgán I. stupně usnesením č. j. ODP/9468-2016/zav 12619-2015/zav., že řízení o správních deliktech provozovatele vozidla – L. Š. vedená pod č. j. MP/35063-2015/ja, č. j. MP/35090-2015/ja a č. j. MP/45035-2015/cm, kterých se dopustila ve dnech 26. 1. 2015 a 19. 2. 2015 budou spojena ke společnému řízení. Tyto věci spolu věcně souvisejí, týkají se stejného pachatele a nebrání tomu povaha věci, účel řízení, ochrana práv a oprávněných zájmů poškozených.

Dne 25. 1. 2016 zahájil správní orgán I. stupně se žalobkyní řízení o správním deliktu, přičemž ji vyrozuměl o provádění důkazů mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 správního řádu dne 16. 2. 2016 v 10:00 hodin a poučil ji o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně ani její zástupce se však k tomuto úkonu nedostavili. Z jednání byl vyhotoven protokol o provedení důkazů a žalobkyni bylo oznámeno, že ve věci bylo ukončeno dokazování a že má možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit. Této možnosti opět nevyužila. Poté bylo vydáno dne 2. 6. 2016 prvoinstanční správní rozhodnutí dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, č. j. ODP/51197-2016/hrk 12619-2015/hrk (dále jen „Rozhodnutí“), kterým bylo žalobkyni za spáchání shora uvedeného deliktu uloženo zaplatit pokutu ve výši 2.500,- Kč a náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti tomuto Rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž namítla, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť věc se měla řešit jako přestupek s označenou osobou přestupce a vznesla také námitku promlčení správního deliktu. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Krajský soud se předně zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu dle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu.

Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce

s rozšířenou správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo
- b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
- b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
- c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 zákona o silničním provozu).

Žalobkyni byly ve všech výše uvedených (třech) případech takové bezvadné výzvy zaslány a ta na ně následně reagovala sdělením, že vozidlo měl řídit ve všech případech L. Y., nar. ..., P. 15, P. 1. Správní orgán se pokusil dotyčnou osobu kontaktovat, kdy na adresu, kterou uvedla žalobkyně, zaslal výzvy k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Zásilky si však nikdo nevyzvedl, proto byly po úložní době vráceny zpět odesílateli s odůvodněním, že na uvedené adrese je adresát neznámý. Doručenky jsou součástí správního spisu.

Správní orgán na základě výše uvedeného konstatoval, že pokud např. provozovatel označí osobu řidiče a ten poté nepřebírá poštovní zásilky nebo je na adrese neznámý, tzn., že se mu nedaří doručovat, je nutné v takovém případě řízení o přestupku odložit či zastavit a má tedy za to, že ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil v tomto případě nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, než zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

Tomuto závěru musí krajský soud přisvědčit. S ohledem na shora uvedené informace o osobě L. Y., které měl správní orgán prvého stupně k dispozici, i vzhledem ke konkrétním zkušenostem, které nabyl při doručování písemností jmenovanému na adresu uvedenou žalobci v jiných správních řízeních u něj

vedených (jejich sp. zn. byly uvedeny v žalovaném rozhodnutí a jedná se např. o č. j. P/1758/2015/OS1/Hej, č. j. P/1095/2015/OS1/Číž nebo např. č. j. P/825/2015/OS1/mich a další) správní orgán nepochybil, pokud se o další kontakt se jmenovaným nepokoušel. K tomu krajský soud dodává, že také jemu je z úřední činnosti známo, že uvedenou osobu označují jako řidiče vozidla různí provozovatelé vozidel, kteří jsou ve správním řízení zastoupeni společnostmi FLEET Control, s. r. o., a kteří byli shledáni vinnými ze spáchání obdobných správních deliktů, a že se jmenovanému opakovaně nedaří na uvedenou adresu doručovat (např. věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 A 26/2016, 30 A 33/2016 nebo 30 A 38/2016).

S ohledem na shora uvedené shledal krajský soud postup prvoinstančního správního orgánu za správný a zákonný. Jak totiž plyne i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Po provozovateli vozidla lze totiž legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k jeho tíži. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě nesprávných údajů od provozovatele vozidla rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17).

Nelze sdílet názor žalobkyně, podle něhož bylo povinností správního orgánu podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Ad absurdum by totiž pod takovýto požadavek bylo možno zahrnout i vyhlášení celostátního pátrání, což by byl prostředek zjevně neadekvátní. Krajský soud sdělení žalobkyně, že řidičem vozidla měl být L. Y., shledává jako postup obstrukční, jehož skutečným důvodem bylo správní řízení protahovat a znesnadňovat. Uvedla totiž osobu, která je jako řidič (přestupce) označována opakovaně i v jiných správních řízeních různými provozovateli vozidla, a která byla na označené adrese opakovaně nekontaktní.

Žalobkyně dále namítla, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za její osobní účasti. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podpořila žalobkyně svou argumentaci rozsudky Nejvyššího správního soudu i rozsudky zdejšího krajského soudu a Krajského soudu v Ústí nad Labem.

K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého *„ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“*, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním

orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídit vždy ústní jednání. V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: „... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“ (veškerá judikatura citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na: www.nssssoud.cz)

Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídit jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“

Z uvedeného vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí se jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy, a to i soudem zdejším, jak upozornila žalobkyně.

V posuzované věci všechny (tři) správní delikty spočívaly v překročení nejvyšší povolené rychlosti, a to dvakrát na stejném místě v obci Kocbeře a jednou v obci Choustníkově Hradiště, zjištěné ve všech případech automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se jednalo o zcela jednoduché případy. Správní orgán I. stupně rozhodoval zejména na základě oznámení o

přestupku Městské policie Dvůr Králové nad Labem ze dne 30. 3. 2015 č. j.: MP/35063-2015/ja 4319-2015/ja, ze dne 30. 3. 2015, č. j.: MP/35090-2015/ja 4319-2015/ja, ze dne 23. 4. 2015, č. j.: MP/45035-2015/cm 4816-2015/cm a fotodokumentace:

1. obrazový záznam motorového vozidla rz. ..., s datem, časem a místem překročení nejvyšší povolené rychlosti: dne 26. 1. 2015 ve 20:47:29 hod, Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 (směr Trutnov), délkou měřeného úseku: 475 m, časem průjezdu: 00:00:23.894 a průměrnou rychlostí 71 km/h, kdy maximální povolená rychlost činila 50 km/hod,
2. obrazový záznam motorového vozidla rz. ..., s datem, časem a místem překročení nejvyšší povolené rychlosti: dne 26. 1. 2015 ve 20:50:44 hod, Kocbeře, silnice I/37 (směr Trutnov), délkou měřeného úseku: 1029,3 m, časem průjezdu: 00:00:48.409 a průměrnou rychlostí 76 km/h, kdy maximální povolená rychlost činila 50 km/hod,
3. obrazový záznam motorového vozidla rz. ..., s datem, časem a místem překročení nejvyšší povolené rychlosti: dne 19. 2. 2015 v 15:25:39 hod, Kocbeře, silnice I/37 (směr Trutnov), délkou měřeného úseku: 1029,3 m, časem průjezdu: 00:00:58.492 a průměrnou rychlostí 63 km/h, kdy maximální povolená rychlost činila 50 km/hod,

Dále vycházel z těchto podkladů: ověřovacího listu č. 8012-OL-70335-14 Českého metrologického institutu s datem ověření 18. 3. 2014 (platnost ověření 1 rok dle vyhlášky MPaO č. 345/2002 Sb.), smlouvy o poskytování služeb formou nájmu a dodávek mezi městem Dvůr Králové nad Labem, IČ 00277819 a obcí Choustníkovo Hradiště, IČ 00277932 ze dne 12. 6. 2013, smlouvy o poskytování služeb formou nájmu a dodávek mezi městem Dvůr Králové nad Labem, IČ 00277819 a obcí Kocbeře, IČ 00278009 ze dne 22. 7. 2013, vyjádření Územního odboru Policie ČR DI Trutnov č. j. KRPH-597-188/ČJ-2014-051006 ze dne 31. 12. 2014 a údaje z Centrálního registru vozidel - karta vozidla tov. zn. Volvo, rzv. ...

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobkyně nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ta se mohla opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a svá vyjádření dokládat důkazy, přičemž nutno konstatovat, že s jí uplatněnými námitkami ve správním řízení se správní orgány řádně vypořádaly.

Pokud se jedná o smlouvu o výpůjčce automobilu ze dne 1. 1. 2015, předloženou žalobkyní spolu se žalobou, nutno uvést, že smlouva neprokazuje faktické užívání vozu danou osobou, zejména v kontextu se zjištěními ohledně osoby L. Y., a ani nevylučuje výše uvedené závěry ohledně důvodných pochybností o tom, že se L. Y. na území České republiky vůbec zdržuje.

Další námitka se týkala promlčení správních deliktů. Krajský soud poznamenává, že se sice jedná o lhůtu prekluzivní, nikoliv promlčecí. Žalobkyně namítala, že předmětné správní delikty byly již promlčeny, neboť od jejich spáchání dne 26. 1. 2015 a 19. 2. 2015 uplynul jeden rok. Dovolávala se přitom Metodiky vyhotovené Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5 k usměrnění

některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hlavního města Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb., zákonem č. 297/2011 Sb. (dále jen „metodika“).

Metodika se týkala doporučení k postupu správních orgánů při posuzování otázky zániku odpovědnosti provozovatele motorového vozidla v reakci na novou právní úpravu provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., kterou bylo do zákona o silničním provozu s účinností od 1. 1. 2012 mimo jiné vloženo ustanovení § 125f upravující nově správní delikt provozovatele vozidla. Metodika uváděla, že v případě tohoto správního deliktu bylo nutné na lhůtu k projednání deliktu uplatnit analogicky ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Jednalo se tedy o lhůtu jednoho roku. Zákon o silničním provozu totiž v té době zánik odpovědnosti za tento nový správní delikt neupravoval.

Daná problematika je upravena zákonem č. 230/2014 Sb. s účinností od 7. 11. 2014, kterým byla v zákoně o silničním provozu mimo jiné novelizována společná ustanovení o správních deliktech, konkrétně pak ustanovení § 125e odst. 5, jenž stanovil, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f. Podle uvedené změny se tedy na odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, která řeší okamžik zániku odpovědnosti za správní delikt. To stanoví § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu tak, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán ne zahájí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016-45).

V daném případě tedy lhůta pro zánik odpovědnosti žalobkyně za předmětné správní delikty neuplynula, protože ta zaniká uplynutím 4 let ode dne, kdy byl správní delikt spáchán (dva byly spáchány dne 26. 1. 2015, odpovědnost by tedy zanikla až dne 26. 1. 2019, další delikt byl spáchán dne 19. 2. 2015, kdy odpovědnost by zanikla dne 19. 2. 2019). Zároveň byla v dané věci splněna i druhá podmínka, a to, že správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o odpovědnosti žalobkyně za zmíněné přestupky dozvěděl (ustanovení § 125e odst. 3 a ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu). Žalobkyně tedy nemohla legitimně očekávat zastavení řízení, neboť metodika (byť byla účinná) se vztahovala na případy před změnou právní úpravy. Tou byla již zmíněná novelizace ustanovení § 125e zákona o silničním provozu provedená zákonem č. 230/2014 Sb., kdy bylo s účinností od 7. 11. 2014 výslovně stanoveno, že i na odpovědnost fyzické osoby za uvedený správní delikt se vztahuje ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby (tedy i úprava lhůt pro zánik odpovědnosti právnických osob za správní delikt).

Následující námitka směřovala k nedostatečnému popisu místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ve výroku č. 1 bylo místo spáchání přestupku specifikováno: „v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a – Obec a IS 12b – Konec obce“.

Ve výrocích č. 2 a 3 bylo místo spáchání popsáno: „v obci Kocbeře, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a – Obec a IS 12b – Konec obce“.

Krajský soud předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, který je na věc přílehlavý. V tam posuzované věci bylo místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno jako: „na silnici I/15 v obci Chrámce“. S námitkou nedostatečného vymezení místa se zmíněný soud neztotožnil. Citované vymezení místa spáchání přestupku považoval za dostačující, neboť společně s časem (13:45 hodin) a způsobem spáchání přestupku konkretizoval skutek tak, že nemohl být zaměněn s jiným. Na rozdíl od situace posuzované Nejvyšším správním soudem v rozsudcích ze dne 23. 10. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37, a ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 – 48, bral v úvahu to, že v posuzované věci se jednalo o poměrně krátký úsek silnice I/15, procházející malou obcí Chrámce, ve které nejsou pojmenovány žádné ulice. Místo spáchání přestupku tedy bylo na rozdíl od případů posuzovaných ve výše uvedených rozsudcích vymezeno úzce - krátkým úsekem silnice. Zároveň nevznikly žádné pochybnosti o tom, že se jedná o úsek, ve kterém je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h.

V nyní projednávaném případě se jednalo o měřené úseky, které byly dlouhé 475 m a 1029 m a vzhledem k uvedení všech informací k místu přestupku, jako je název obce, konkrétní uvedení čísla silnice a směru, kterým motorové vozidlo jelo, navíc včetně uvedení informace o platnosti dopravní značky IS 12a – „Obec“ a IS 12b – „Konec obce“, je místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostatečně konkrétní. Dlužno dodat, že žalobkyně měla možnost tento nedostatek namítnout již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Krajský soud má za to, že výrok rozhodnutí správních orgánů odpovídá zákonným požadavkům a ustálené soudní judikatuře. V kontextu daného případu správní orgán své povinnosti na srozumitelnost, určitost a nezaměnitelnost řidičem vozidla spáchaného skutku, od něhož se následně odvíjí objektivní odpovědnost provozovatele motorového vozidla, dostal a rozhodnutí je v tomto směru přezkoumatelné. Tato námitka není tedy důvodná.

Závěrem žalobkyně namítla, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou ze základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Ani tuto námitku neshledal krajský soud za důvodnou a to z následujících důvodů.

Krajskému soudu je známo, že návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že: „*provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,*“ pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem již podal Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy Krajský soud v Ostravě (věc je u Ústavního soudu vedena pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16). Ústavním soudem bylo taktéž již posuzováno i ustanovení § 125f zákona

o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „... *nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, v němž dospěl k závěru, že ustanovení § 10 odst. 3, resp. § 125f o silničním provozu, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „*aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“ (např. za neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).

Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům má krajský soud za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí.

Vzhledem k výše uvedenému krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s., žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (ustanovení § 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 7. září 2017

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
R. V.